

BLANKA LUXOVÁ

Vítězka literární soutěže Hvězda inkoustu

Je to
jenom
shanda

FRAGMENT

Je to jenom sranda

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Blanka Luxová
Je to jenom sranda – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Je to jenom sranda

BLANKA LUXOVÁ

ILUSTROVALA ADÉLA STOPKA

FRAGMENT

Copyright © Blanka Luxová, 2024
Cover illustration © Adéla Stopka, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-253-6702-5 (1. zveřejnění, 2024)
ISBN e-knihy 978-80-253-6711-7 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-253-6720-9 (1. zveřejnění, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-6721-6 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

Čtenářkám a čtenářům

Třeták

Hledání hlasu, část první

Samantha

Den před vyhlášením

„Další kaktus? Já tě miluju, kámo.“

„Není zač,“ usměje se Aaron a prsty si pročísne vlnité, jako uhel černé vlasy, které protkává pět bílých pramínků. „Všechno nejlepší k svátku, ty jedna kaktusačko.“

Uchichtnu se a lépe si v prokřehlých dlaních přehmátnu keramický květináček. Tenhle druh kaktusu ve své sbírce ještě nemám. „Děkuju.“

V očích mu potěšeně zajiskří. Aaron má taková ta veliká, jasné modrá kukadla jako dítě. Rozhodně to není špatný kluk, takže si lidi často myslí, že spolu chodíme.

Bok po boku pokračujeme parkem. Takhle na začátku ledna kůru stromů pokrývá krajka námrazy a vzduch štípe v plicích.

„Sam?“

„Hm?“

„Co ta tvoje dieta?“

Nepatrně sebou trhnu. „Co s ní?“

„Skončilas s ní, že jo? Víc si tím huntuješ tělo, než že by ses tím přibližovala k nějakému cíli.“

„Výsledky žádné, takže na to peč.“

Lžu.

„To nic. Jsi hezká taková, jaká jsi.“ Aaron se mi podívá přímo do očí. „Fakt.“

Uhnu pohledem a odfrknu si. Těmhle kecičkám nevěřím. „Ale prosím tě. Říkáš to, jenom protože jseš můj kámoš.“

Aaron si povzdychne, přičemž mu z úst unikne obláček teplého vzduchu.

„Nechceš se vrátit k boxu?“ změní téma a zasune si ruce do kapes džínů. „Máme volný místa.“

„Ne díky,“ odpovím rychlostí blesku, když si vzpomenu na to, jak se tam ke mně někteří chovali.

„Škoda. Bylas dobrá.“

„Byla jsem nejhorší z celé skupiny,“ odseknu a přidám do kroku. Nechci dorazit pozdě.

„Mělas největší kuráž,“ nedá se Aaron, který se hladce přizpůsobí mému tempu. „Bez ohledu na to, kolikrát jsi prohrála, nikdy ses nevzdala, nikdy jsi neodmlouvala, nikdy jsi nepřestala bojovat.“

Co na to říct? Přehodím si moje někdy až otravně dlouhé vlasy přes rameno a upravím si vlněnou čepici s bambulí, kaktus stále v jedné ruce.

„Kromě toho – s boxerskýma rukavicema vypadáš fakt hustě.“

Zavrtím hlavou, jako kdybych se ty časy snažila zaplašit. „To bylo před dvěma roky.“

Aaron se zamyslí. Nakonec řekne: „Vždycky jsi vítaná. Jen abys to věděla.“

„Fajn,“ obrátím oči v sloup. „Díky za nabídku.“

Usměje se, v jedné tváři se mu vytvoří dolíček. Pro ten úsměv by mnoho holek vraždilo.

„Jsme tady.“

Po několika vteřinách vnitřní bitvy s dyslexií se mi podaří rozluštit nápis nad vchodem útulku. *Badass Animal Rescue, Inc.*

„Hele, dostáváš za to něco?“ prohodí Aaron, ruce pořád ležérně v kapsách. „Že několikrát týdně chodíš venčit opuštěný cizí čoklíky?“

„Ne, dělám to zadarmo,“ pokrčím rameny.

„Aha.“ Aaron se zamračí. „Ale nějaký prašule by se šikly.“

„To nám všem.“ Zahledím se na svůj nebohý kaktus. „Skočil bys ke mně domů a nechal mi to tam? Marc nebo Kate ti otevrou.“ Říkám jim jménem, páč je mi zkrátka divné říkat jim *tati* a *mami*, i když je mám ráda.

„Jasňačka,“ řekne Aaron a převezme si květináček zpátky. „Tak zítra ve škole?“

„Zítra ve škole.“

„Jsem doma!“ houknu, když za sebou zabouchnu vchodové dveře. Svléknu si bundu a vyběhnu schody z přízemí do kuchyně.

Marc s brýlemi na nose právě vyměňuje žárovku, zatímco Kate v zástěře chystá večeři. Byli by manželským párem jako z filmu, kdyby mohli mít děti. Proto si mě vzali do pěstounské péče.

„Ahoj, Sam,“ pozdraví mě oba. „Byl tu Aaron. A, ehm, přinesl ti kaktus?“

„Vím, vím.“ S úsměvem mávnu rukou a sednu si na barovou stoličku ke kuchyňskému pultu se vzorem mramoru. Prsty znuděně bubnuju do desky. „Něco novýho?“

Kate na svého manžela vrhne významný pohled.

„Inu,“ spustí Marc, „dneska do firmy přikvačil pán s tím, že se chce zbavit svého fialového jeepu. Fialový jeep. No vidělas to někdy? Žádný kolega ho nechtěl, tak jsem si ho vzal a zaparkoval u nás v garáži, místo na něj je. Když si uděláš řidičák, tak ti ho klidně přenechám, Sam.“

„Marku.“ Kate si odkašle a propálí ho očima.

„Jo, aha. Tohle jsi neměla na mysli, drahá...“ Sundá si brýle a vyleští si je o bílou košili. Pak promluví: „Budeme až do podzimu pryč.“

„Proč? Co? Kde?“

„Pracovně,“ vysvětluje mi Kate. „Za týden odlétáme do Seattlu.“

„Páni, až na druhý konec Států... Kvůli tý cestovce?“

„Chytrá holka,“ řekne Marc.

„Zvládneš to tady sama?“ ptá se Kate jako správná máma.

Přikývnu. „Mám Aarona.“

To je uklidní.

„Večeře bude za chvíli,“ oznámí Kate.

„Nemám hlad, byla jsem předtím s Aaronem na pizze.“

Lžu.

„Dobře, Sam.“

Sklouznu z barové stoličky. „Jdu do koupelny.“

Už v tom mám praxi, ale i tak je to přča každé ráno si nandávat a každý večer zase sundávat čočku. Mám na to spešl pinzetu, kterou si mimořádně opatrně šermuju kolem levého oka, zatímco stojím před zrcadlem a šklebím se jak kočka Šklíba.

„No konečně,“ zamumlám, dám čočku (měsíční, ne jednodenní, což je fajn, ačkoliv dražší) do nádoby s roztokem a odložím pinzetu. Několikrát zamrkám, načež se v zrcadle střetnu pohledem sama se sebou.

Pravá duhovka – šedomodrá.

Levá duhovka – někdo by řekl pískově žlutá, někdo by to označil za jantarově zlatou.

Úplně slyším ty komentáře, jaké bych kvůli tomu schytávala.

To je nějaká nemoc? Seš divná. Děláš cosplay nebo co? To je určitě fake...

Povzdechnu si a opustím koupelnu. Proběhnu kuchyní, kde ještě večeří Marc a Kate a probírají svou nadcházející cestu, zabočím vlevo a ocitnu se ve svém pokoji.

Nejvýraznějším rysem mého malého ráje je knihovna táhnoucí se přes polovinu jedné stěny. Při posledním sčítání lidu jsem napočítala přes tři sta obyvatel. Nemůžu opomenout dvě police nad postelí, jež osidluje moje sbírka kaktusů. Pousměju se, když najdu nový přírůstek od Aarona. Na psacím stole se vedle zavřeného notebooku se válí několik mých rozpracovaných uměleckých projektů a desítky barevných pastelek.

Vysvléknu se do spodního prádla, sepnu si moje mahagonové vlasy do culíku a přejdu ke stojacímu zrcadlu.

„Ach jo.“

K tomu, co vidím, nemám co víc dodat.

Klesnu na kolena, abych zpod postele vytáhla digitální váhu. Když si na ni stoupnu, číslo, které se mi ukáže, mě vůbec nepotěší.

O čtyři sta gramů víc než včera. Sakra. To musí být ten oběd z jídelny.

Uklidím váhu zpátky, obléknu se do pohodlného domácího oblečení a svalím se na postel s mobilem v ruce.

Ta váha musí být rozbitá. Určitě vážím víc než 58,6 kilogramů. Musí to být tak sedmdesát, kruci. Takhle nikdy krásná nebudu, myšlenky mi běží jedna přes druhou, zatímco čekám, až se mi otevře Instagram.

Instagram, hm. Člověk si instantně připadá o několik gramů tlustší.

Prvních několik příspěvků, které mi nabízí algoritmus, zahrnuje doporučení na fantasy knížky, oznámení o koncertech současných popových hvězd a minutové kreslicí tutoriály.

Po chvíli scrollování se přede mnou začne otevírat malé peklo.

Fotografie z přehlídky nejnovější kolekce Victoria's Secret. Třítýdenní výzva, jak zhubnout deset kilo. Seznam potravin, které zrychlují metabolismus.

Nějaká zpěvačka nebo herečka v plavkách se rozvaluje u bazénu a na jejím těle není ani gram tuku. A ty komentáře mě dostávají:

💬 **Sexy:3**

💬 **To je tělíčko!**

💬 **Krásná!**

Vypadat takhle, tak u toho bazénu zůstanu takhle sedět navěky.

Ztěžka polknu a lehnu si tak, abych neviděla na svoje špeky na břiše¹.
Chci být taky krásná. Chci, aby mě lidi měli rádi. Tak proč, proč je to tak těžký?

Scrolluju přes další fotky dokonalých holek, knižní doporučení a tutoriály s takovou nepřítomností a prázdňem v hlavě, že skoro překouknou jeden velmi zajímavý příspěvek.

Počkat.

Vrátím se zpátky nahoru. Zamračím se. Ta holka mi je povědomá.

Je to zřejmě mulatka s hnědýma očima, drobným nosíkem a srdcovitým obličejem. Milá, ale ne vyloženě krásná tvář.

To, co je *na* té tváři, je však úplně jiná úroveň.

„Páni,“ vydechnu.

Její tvář pokrývají precizní tahy štětce. Barvy jsou bohaté a syté, krásný odstín rudé. Můj vnitřní perfekcionista se zaraduje nad tím, jak detailně je vyvedený každý lístek, každý okvětní plátek. Dívka má rty natřené karmínovou rtěnkou, v uších ladící náušnice, na čele blýskavé červené kamínky.

Vypadá to, jako kdyby jí obličej pokrýval koberec růží v plném rozkvětu. Jako kdyby to byla nějaká nadpřirozená bytost, růžová víla. Tomu říkám umění.

#MUA #make-upartist #creativemake-up...

„Co jsi zač?“ zamumlám si pro sebe.

MiaDoesCreativeMake-up. To jest název jejího účtu.

Hm, nějaká Mia. Pokud se tak ve skutečnosti jmenuje. Ale rozhodně má talent. Dám jí srdíčko. I když ta holka určitě sklízí jenom samou chválu, tak ji chci podpořit.

Odložím mobil a pokračuju v četbě právě rozečtené knížky, abych aspoň na chvíli unikla z reality.

1 Tělesná dysmorfie – zkreslené vnímání svého těla, vysoký nekomfort, odpor až depresivní stavy kvůli jeho vzhledu a touha jej třeba i radikálními metodami změnit. Jde však o mnohem víc než o „nesnáším svůj nos“ nebo „chtěla bych mít menší zadek“. Je to jeden ze základních příznaků některých poruch příjmu potravy.

Aaron

Z otevřeného okna bytu v přízemí se ozývá křik.

Ach jo. Zase se hádají.

S povzdechem odemknu vchodové dveře, které ochotně podržím vycházející sousedce. Poděkuje mi, ale já takové gesto беру jako samozřejmost.

Když vstoupím *domů* a zavřu za sebou, na chodbu ke mně přicupitá Lisa v plyšovém overalu s motivem Pikachu. Kapuci má přetaženou přes vlasy spletené do dvou copánků a upíná na mě modré oči.

„Aarone!“ Hekticky máchá ručičkami, paže doširoka roztažené.

„Ahoj, sestřičko.“ Obejmu tu sedmiletou potvůrku tak silně, až ji zvednu z podlahy.

„Rozmačkáš mě!“

„Jo, rozmačkám tě jako brambory a pak tě sním, mňam mňam.“

„Né!“ směje se Lisa a kope nohama ve vzduchu. Taky se směje.

Když ji položím zpátky na zem, odložím si batoh a ohlédnu se směrem k obývacímu. Na podlaze se rozlévají dva dospělé stíny. Nadávky jen lítají vzduchem. Párkrát vzduchem už lítalo nádobí a jednou i židle.

Je jim ukradené, jestli jsem doma nebo jestli je Lisa v cajku. A stačí jediný pohled na kuchyňský dřez, krabici prázdných lahví od piva u dveří nebo plný popelník na stole, aby bylo jasné, že nekašlou jenom na nás.

Akorát práce, televize nebo hádky. Nic jiného. Už se nemůžu dočkat, až vypadnu na univerzitu.

„Pojď, sestřičko. Vem si Pana Mašličku a půjdeme někam ven.“

„Ale je zima,“ zakaboní se Lisa, ale už třímá svého medvídku.

„Tak se dobře oblíkni. Vezmu tě někam, kde je hezky teplo, jo?“

„Na pizzu?“

„Na pizzu.“

„Jupí!“

Pousměju se. Rád ji vidím veselou, ačkoliv mě štve, že v sedmnácti (vlastně už od třinácti, kdy to doma začalo skřípat a Lise byly jenom tři roky) jí musím dělat v podstatě tátu a všechno řešit sám.

Pach potu, skřípání posilovacích strojů, můj vlastní dech. Když zrovna nemám box, chodím do posilovny dát si pořádně do těla. Pomáhá mi

to zapomenout na všechny starosti doma, na posměváčky ve škole, a odreagovat se.

Po pizze jsem vzal Lisu do dětského koutku a tam ji nechal, abych se i já mohl věnovat sám sobě.

„Ale, ale. Kohopak to tady máme?“

Do hajzlu.

Zvednu se ze stroje, abych stanul tváří v tvář vysokému blondákovi s oříškovými očima a nehorázně pohledným ksichtem. Vzdychá nad ním každá druhá holka, ačkoliv dvakrát propadl.

Tyler Allen. Největší parchant na naší střední.

„Náš buzík pracuje na břišácích, no to se podívejme.“ Založí si svalnaté paže na vypracované hrudi. Závidím mu takové tělo, ale nenechám se rozhodit.

Potítkem si otřu pot z čela a oplácím mu pohled. „Kolikrát mám opakovat, že nejsem –“

„Jo, promiň, ty vlastně seš... jak se to jmenuje... asexuál, vid?“ ušklíbá se.

Zaskřípu zuby. Tyler se ležérně opře o stroj, na kterém jsem právě posiloval, jako kdyby mu to tady patřilo.

„Nechci ti kazit iluze, kamaráde, ale je jedno, jak vymakanej six-pack budeš mít nebo na jak dobrou univerzitu se dostaneš, když seš ukňouranej panic.“

„Takže mám střídat holky jako ponožky stejně jako ty, abych byl správnej chlap?“

Tylerovi se napne sval na krku. Pravačku zatne v pěst.

Jaj, přes čáru.

Automaticky se skrčím. Tyler se rozmáchně...

„Mladý pane, laskavě opusťte areál!“ zakřičí správce. „Vaše chování je v rozporu s řádem!“

Oddechnu si.

Tyler, ve tváři celý rudý, se zarazí. Změří si mě pohledem. A odplivne si – přímo na moje boty.

„Mušku máš ale dobrou,“ dovolím si drzou poznámku.

Tyler na odchodu zafuní a ucedí přes rameno: „Pokračování zítra ve škole, Aaronku. Tam tě nikdo neochrání.“

Mia

Asi málokdo má takovou spotřebu make-upu jako já.

Štětce mě šimrá na kůži. Ráno co ráno si na obličej nanáším masku, která skrývá všechny ty bledé fleky. A pokud si na sebe vezmu například triko s krátkými rukávy, sukni nebo kraťasy, je potřeba zamaskovat i dekolt, paže nebo nohy. Protože opravdu nechci, jako na mé předchozí škole, poslouchat, že vypadám jako kráva.

Tenhle flíček na tom předloktí včera byl?

Mávnu nad tím rukou – nebo spíš štětcem – a zakryju jej. Ani vám nebudu vysvětlovat, jak obtížné je najít make-up, bronzer či pudr v mém odstínu pleti. Kosmetické značky na černošky a mulatky často zapominají². Rihanna se svou značkou *Fenty Beauty* je však moje královna, protože ona na holky jako já myslela a já si několik produktů od ní brzy oblíbila.

Povzdechnu si. Tímhle tempem budu za pár let bledá jako moje máma. Nebo takhle skvrnitá zůstanu navždycky. Taky jsem slyšela o případech, kdy se lidem jako já začal pigment vracet, takže kdoví.

Přes dveře koupelny ke mně promluví známý hlas. „Zlatíčko? Všechno v pořádku?“

„Jo, tati!“ houknu přes rameno. „Jenom se mi objevuje nová skvrna, nic víc.“

To vitiligo³ mě fakt štve. To nemůžu mít normální kůži jako většina lidí?

Když jsem hotová s mou maskou, uklidím štětce do stojánku. Zatímco si kartáčuju černé kudrny, stalkuju Aarona Scotta na sociálních sítích. Nemůžu si pomoci, je prostě sladký! Ty jeho modré oči a rozcuhaná kštitice a dólíček ve tváři. A jak je vždy milý a zdvořilý... V břiše mě šimrají motýlci, jen si ho představím.

Vyjdu z koupelny, stojan se štětci v ruce, abych se odebrala do mého pokoje, kde začne to právě čarování s barvičkami.

2 O čtyři roky později, v roce 2021, Ariana Grande vypustí do světa kosmetickou značku jménem R. E. M. Beauty, která se bude pyšnit největší škálou odstínů make-upů na trhu (neuvěřitelných 60 odstínů, takže každý si najde ten svůj), ale o tom ještě nemám tušení.

3 Vitiligo je vzácné neinfekční onemocnění kůže, které se projevuje postupnou ztrátou pigmentových buněk, což má za následek jasně ohraničená bledá místa na pokožce postiženého. Mezi známé osobnosti s touto nemocí patří zpěvák Michael Jackson a modelka Winnie Harlow.

„Kdy přidáš něco nového na ten Instagram? Máš nějaké další nápady?“ ptá se táta, když mě zastihne.

„Mám řadu nápadů. Jenom vždycky zabere čas najít ty správné produkty, nakreslit si návrh, nezbabrat to na první pokus a pak to ještě smýt...“

„Máš velký talent a píli. Je obdivuhodné, že se tomu věnuješ víc než rok.“ Položí mi ruku na rameno. „Jenom...“

„Já vím,“ povzdechnu si. „Tohle nás neuživí. Měla bych si najít pořádnou brigádu.“

„Přesně tak, zlatíčko,“ smutně se usměje táta a dá mi pusku na čelo. „Musím do práce. Měj se.“

Má dvě práce, aby utáhl nájem. Potom, co se máma odstěhovala i s mým starším bráchou, to s námi šlo do kopru. Nějaké peníze navíc by se nám teď víc než hodily.

Dvěře se za ním zabouchnou a já osamím. Přesunu se k počítači, v jehož blízkosti se nachází kamera a kruhové fotosvětlo na stojanu. O toaletním stolku pokrytém štětci, rtěnkami, očními stíny a linkami, řasenkami, o další kosmetice ani nemluví. Šuplata jsou narvaná sbírkou barevných čoček a make-upů, přilepovacích kamínků na obličej, paruk z Wishe a mnoha dalšími blbůstkami pro mou tvorbu.

Zapnu starý stolní počítač a přihlásím se k instagramovému účtu.

MiaDoesCreativeMake-up.

Můj páteční make-up ve stylu rudé růže sklídil už 815 srdíček a můj počet sledujících stoupl na 3 284.

Když to ale porovnám s jinými umělci ve stejném odvětví, kteří mají statisíce sledujících...

Kliknu na poslední příspěvek, abych si přečetla komentáře.

💬 **Máš talent. Jen tak dál! Pozdravy z Kalifornie.**

💬 **Úžasný. Tečka.**

💬 **Sleduju tě už rok a je skvělé být svědkem toho, jak se zlepšuješ a rosteš.**

💬 **Máš můj obdiv, Mio, já sotva nakreslím rovnou čáru, natož na obličej.**

Všechna ta milá slova mě hřejí u srdce. Máloco mě dokáže potěšit tak, jako když se někomu líbí něco, co jsem vytvořila.

Když však sjedu níž, nejsem schopná vidět nic jiného než negativní komentáře.

☞ Čmárat si na ksicht barvičkama? Nevím jak vy, ale já tohle dělala naposled ve školce... Edit: Děkuju za lajky!

☞ Najdi si pořádnou práci, holka.

☞ Nic moc.

☞ Takové čmáranice patří na papír, ne na obličej. Asi se chudinka jedna netrefila.

Hryžu se do rtu. V rámci ochrany svého mentálního zdraví vyjedu z Instagramu a zkontroluju, co nového se děje na škole. Kliknu na záložku *Aktuality* a čekám, než se stránka obtěžuje načíst.

„Tak dělej, ty krámo.“ Prsty netrpělivě poklepávám do stolu. „Děleš to napínavě schválně, že jo?“

Konečně.

Vzápětí vykulím oči.

„To si ze mě děláš...“

**Střední škola Abrahama Lincolna
ve spolupráci s IMG Models
vyhlašuje soutěž krásy a talentu
Hvězda Brooklyn.
Odměna pro vítěze je 10 000 USD.**

Samantha

Den vyhlášení

To si takhle přijdu ke své skřínce a odemknu zámek, abych si vyzvedla učebnice na dnešní den, když se za mými zády ozve klapání podpatků.

A chichot. Ten chichot bytostně nenávidím. Je to jako stovky žihadel, jež se mi zabodávají pod kůži a jejichž jed mi otravuje krev i duši.

„Podívejte, holky. Jestlipak to není naše ubohá nicka a proslulá šprtka?“

Budu upřímná – v životě jsem nenarazila na horší krávu, než je Ashlynn. Ani kdyby sežrala kilo make-upu, nebyla by uvnitř o nic hezčí, než je Dolores Umbridgeová laskavá osoba.

Do pasu prodloužené tmavé vlasy, gelové nehty, umělé řasy, zmalovaný ksicht jak lehká holka. Je všeobecně známým faktem, že rodiče Ashlynn jsou dost zazobaní, a ona si tak může dovolit věci jako zvětšené rty, přifouknutá prsa a odstranění několika žeber pro tenčí pas. O jejím stylu oblékání à la profi děvka ani nemluví. Z nějakého důvodu je však velmi populární, denně na sociálních sítích sklízí tisíce lajků a je považována za krásnou.

„Hej, mluvím s tebou!“

Já s tebou ne. Navenek chladně se dál věnuju své skřínce.

Klapot podpatků se přiblíží. Srdce se mi rozbuší, dech se zrychlí, v hrdle se utvoří těžký knedlík.

„Pročpak se mnou nemluvíš, Lewisová?“

Protože i Aaronův křeččík džungarský má větší mozek než ty.

Nemám však odvahu to říct nahlas.

„Copak čteš?“ zeptá se jedna holka z Ashlynniny party a ostentativně zamrká řasami, když si všimne objektu, který právě vyndávám ze skříňky.

„Podíváme se,“ řekne Ashlynn.

A vyškubne mi knihu z rukou.

„Ne!“ vyhrknu a natáhnu se po knížce, ale pozdě. Už ji ve svých umělých spárech svírá ta harpyje.

„Prosím tě, ty naděláš,“ ušklíbne se Ashlynn a převrací knížku v rukách. „Je to jenom několik papírů sešitých k sobě a potisknutých písmenky. Nemá to žádnou hodnotu.“

Ostře se nadechnu nosem, ale snažím se zachovat klid.

„Hmm, Har-ry Pot-ter a Ká-men mu-dr-ců,“ slabikuje schválně pomalu Ashlynn. „To to asi čteš už dlouho, vid? S tou tvou neschopností pořádně číst...“

Zatínám ruce v pěsti, zatímco holky kolem ní se chichotají. Pohled zabodávám do podlahy, nejradši bych se vypařila. Ve spáncích mi buší tep.

„Řekni mi, Samantha, je tohle tvoje oblíbená knížka?“ ptá se Ashlynn na povrchu sladkým, ale ve skutečnosti skrz naskrz jedovatým hlasem. Udělám tu chybu, že přikývnu.

A Ashlynn udělá něco, za co jednou určitě shoří v pekle.

Otevře knihu tak prudce, že zlomí její hřbet, a začne mučivě pomalu a s pohledem do mých očí *trhat stránky*.

Vyrazím ze sebe jen přiškrčené zajíknutí.

Ten zvuk...

Chichot. Šuškáni. Kolem nás se srotí další studenti, aby se na to divadélko podívali blíž.

První stránka knížky dopadne na podlahu. Ashlynn neváhá a pustí se do škubání další.

„No nene. Budeš brečet? Ó, naše chudinka Samantha...“

„No tak, řekni něco,“ vybízí mě se smíchem jiná holka.

„Se nedivím, žeš skončila u pěstounů,“ přisadí si další kravka z Ashlynniny partičky. „Já být tvoje máma, tak tě taky nechci.“

Rupnou mi nervy.

Vyšknubu té pipce můj majetek z ruky a přerazím ji knihou po hlavě. Ashlynn vykřikne a upadne na zem.

„Ty pííííčo!“

„Viděli ste to?!“

„Ta holka vrazila Ashlynn Sanchezový! Máš to natočený, že jo?“

Trhaně oddechuju, zatímco se stahuju zpátky. Sehnu se, abych spěšně posbírala vyškubané stránky.

Škoda že jsem si nevzala spíš Fénixův rád, ten má třikrát víc stránek a při troše štěstí bych jím Ashlynn poslala do bezvědomí.

„Zlato, jsi v pořádku? Neudělala ti ta špína něco?“ ujišťují se Ashlynniny přísluhovačky.

Ashlynn se opře o nejbližší skříňku a zvedne se zpátky na nohy, propaluje mě pohledem.

„Ty... jedna kurvo.“

„Ujišťuju tě, že jsem tak nevinná čistá panna, že bych mohla přivábit celý stádo jednorožců,“ odvětim chladně. „Na rozdíl od tebe.“

Ashlynn vztekle zafuní.

„Hlavně klídek, stres urychluje stárnutí pleti,“ řeknu. Nevím, kde se to ve mně bere.

Ashlynn však neskončila. Popadne můj batoh a zanoří do něj pracky, načež na světlo vytáhne mou učebnici biologie. Nalistuje náhodnou stránku, kterou chvíli zkoumá svýma zelenýma očima, ostentativně si odkašle a zeptá se:

„Věděla jsi, že deset procent populace má modré oči?“

„Hm.“

„A že jen dvě procenta mají oči zelené?“

Založím si ruce na prsou. „No a co já s tím?“

Ashlynn hodí učebnici na zem, abych ji musela potupně sebrat. S úsměvem mě pozoruje, jak klečím.

„Nevidělas to oznámení o soutěži krásy? Kdokoliv může jít kohokoliv ze školy nominovat.“

Zamumlám kladnou odpověď, zatímco si přerovnávám učebnice a sešity v batohu.

„Jedinečnost je klíčem,“ pokračuje a významně pohodí svou hřívou jako modelka v reklamě na šampon.

Zapnu zip. „V tom případě ty to rozhodně vyhraješ, neboť jsi naprosto jedinečná ropucha.“

Ropucha zaskřípe zuby.

„Jo, a přátelsky tě varuju, že v prváku jsem třikrát týdně boxovala. Takže si se mnou moc nezahrávej.“

Blafuju. Už jsem vypadla ze cviku, ačkoliv některé naučené instinkty a reflexy mi zůstaly.

„A já chodím na tai-chi, abys věděla.“

Vyprsknu smíchy. „Holka, tai-chi to není boj, ale zahřívací jóga pro čínský důchodce, který si sobotní ráno v parku tak hromadně protahuje ztuhlý kloub.“

„Pravda,“ ozve se klučičí hlas za mémi zády. „Jeden stand-up komik kdysi řekl, že aby se člověk naučil tai-chi, tak stačí předstírat, že myješ okna, zatímco ti to holka dělá pusou.“

Ashlynn a její parta zírají někam za mě. Otočím se.

„Aarone?“ Ashlynn přimhouří oči.

„To je fajn, že znáš aspoň moje jméno,“ pobaveně si odfrkne on a přistoupí ke mně v ochranném gestu. Začne mi pomáhat s věcmi a ujišťovat se, že jsem v cajku.

Ashlynn mávne na svou partu. „Jdeme, holky. A ty...“ Zabodne do mě oči. „Ještě jsme spolu neskončily.“

„Beru na vědomí, ropucho.“

Musím si upravit tu pitomou čočku, jinak mi asi šibne.

Dneska ráno jsem otevřela balení s novou a vždycky chvíli trvá, než si stoprocentně sedne. Uprostřed hodiny algebry mě začne v oku tláčit a pálit tak moc, že to nevydržím a zvednu ruku, abych si mohla odskočit na záchod.

Pach dezinfekce mě praští do nosu, ale uklízečka nikde. Stejně jako žádné další studentky. Dobrý. Zavřu za sebou a zabočím za roh k umyvadlům, nad nimiž visí jedno podlouhlé zrcadlo. Vyndám z kapsy spešl pinzety, nakloním se blíž k zrcadlu, až jsem schopná ve vlastních očích vidět svůj odraz, a pustím se do operace.

Kroky. Hlasy.

Kruci... Au!

Píchnu se tupou částí pinzety do oka. Zamrkám, abych zaplašila slzy. Na druhý pokus se mi podaří barevnou čočku sundat. Už se chystám ji nandat zpátky a tentokrát lépe, když znovu zaslechnu hlasy.

Musí to být někdo z jiné třídy, kdo má zrovna volno. No potěš.

Ruka s čočkou v pinzetě se mi klepe jako želé. Nádech, výdech. Musím to stihnout, než sem dorazí, musím se soustředit...

„Hej, Lewisová, seš tady?“

Panty zaskřípou, když se dveře na dámské toalety otevřou.

Jen pár vteřin, než zabočí za roh a uvidí mě.

No tak, no tak, čočko...

„Měla bys něco vědět. Určitě se budeš bavit stejně jako my.“

Smích. Srdce mi zběsile buší v hrudi. Je tady se svou partičkou.

Do háje, tohle je fakt ta poslední věc, kterou potřebuju.

Stále nemám čočku nasazenou. Celá se klepu, neschopná se uklidnit.

„Nominovala jsem tě do té soutěže.“

„Cože?!“

Upustím čočku na zem. Spěšně se sehnu, abych ji sebrala, ale místo toho se mi podaří na ni šlápnout. Dlaždice mě studí do dlaní, ale už je pozdě. *Do prdele, do prdele...*

Zpoza rohu se vynoří Ashlynn se třemi holkami v závěsu.

Nepoužívám mozek.

Podívám se na ně.

Ashlynn a její holky zalapají po dechu.

„Co to máš...“

Sakra.

Pomalů zvednu z podlahy, nechám rozšlápnutou čočku být. Plastovou pinzetu schovám do kapsy.

„Ehm,“ odkašlu si. „Věděla jsi, že mím jak jedno procento populace má heterochromii?“

Jen na mě civí jako na oživlého dinosaura.

Je to v háji. Jsem v háji.

Nevím to jenom Ashlynn, ale i všechny její slepice. A i kdyby o tom nákrásně pomlčely, nemám náhradní čočku. Takže se tu zbytek dne budu promenádovat po škole s divnýma očima vystavenýma na odív.

Už to nemůžu dál skrývat. Vyletím z toalet.

Jako naschvál zrovna zazvoní na přestávku.

Aaron

„Prosím o pozornost! Hlášení školního rozhlasu!“

Hledám Samanthu. Vždycky se scházíme u laviček před hlavní nástěnkou – tam mířím. Brodím se davem studentů, který má několik proudů jako dálnice.

Konečně ji uvidím, její fialový batoh nelze přehlédnout. Kam tak uhání? Stalo se něco?

„Prosím o pozornost! Hlášení školního rozhlasu!“

Najednou změni směr, když si mě všimne. Posadím se na lavičku a čekám, až dorazí.

Na to, co se po dobrých dvou letech silného přátelství dozvím, nejsem připravený.

„Prosím o pozornost! Hlášení školního rozhlasu!“

Když se ke mně Sam přirítí, je celá schvácená a oči má...

Spadne mi čelist, až bych přísahal, že to břinklo o podlahu.

„Co to ksakru máš s očima?“

Pravé oko má Sam jako obvykle šedomodré.

Ale levé má jantarové jako oko nějakého bájného tvora.

Sklopí pohled. *„Vysvětlím ti to později... Ashlynn...“*

Přeruší ji však hlas zástupkyně ředitele, který se nese z reproduktorů u stropu. Čtyřproudá dálnice studentů se zastaví, aby si vyslechla, co nám řízení školy chce sdělit.

„Vážení studenti a studentky. Jak vám je jistě již známo, od 1. února 2017, čili za tři týdny, začíná soutěž krásy a talentu Hvězda Brooklynu. Děkujeme modelingové agentuře IMG Models za velkorysou spolupráci a financování soutěže.“

V hloučcích populárních holek to při vyslovení názvu agentury zašumí.

„Soutěž je rozdělena na kategorie pro dívky a chlapce a má tři hlavní kola – fotografii, video a live-show.“

Z několika skupinek se ozývá tlumená diskuze.

„První kolo trvá od začátku února do konce dubna. Úkolem je každý měsíc vytvořit sérii fotografií – celkem tedy tři série –, na nichž budou zachyceny krásy a přednosti soutěžícího. Samozřejmě nijak explicitně.“

Chodbou se rozezní pubertální hihňání.

Zaregistruju Ashlynn. Vsadil bych Lisy medvídku, že ta plastická mrcha má desítky nominací právě díky svým přednostem. Upřímně, kdybych musel, tak bych hlasoval pro hrudník Samantha. Ale to nikomu neříkejte... Nemůžu odtrhnout pohled od těch jejích očí. Nechce se mi věřit, že něco takového přede mnou tak dlouho tajila.

„Druhým úkolem je během dalších tří měsíců natočit dvě videa, v nichž bude názorně ukázán talent či zvláštní dovednost soutěžícího. Žonglování, skládání Rubikovy kostky a kouření si prosím odpusťte.“

Asi půlka kluků vyprskne smíchem. Některé holky pohoršeně zrudnou.

„Na přípravu posledního úkolu budou mít finalisté celé tři měsíce. Musí naplánovat a kompletně zorganizovat vystoupení o délce maximálně patnácti minut. Na show bude přítomen i zaměstnanec IMG Models, takže buďte laskavě slušní v tom, co budete předvádět.“

Zavrtím se na lavičce a upravím si popruh batohu na rameni.

„U prvního a druhého úkolu budou soutěžící zveřejňovat své příspěvky na facebookovou stránku naší školy, kde bude probíhat hlasování. Soutěžící s nejmenším počtem hlasů v den uzávěrky vypadávají.“

Sam si pohrává s vlasy.

„Každý student naší školy může dát hlas vždy pouze jednomu soutěžícímu. Soutěžící si nesmí dávat hlasy navzájem.“

„Škoda,“ zamumlá Chris Allen, který stojí se svým starším bratrem o kus dál.

„Drž hubu,“ ucedí Tyler.

„Pro editaci fotografií a videí je ke stažení dostupný jediný povolený editor. Je zakázán doping jakéhokoliv druhu. Kosmetika a káva jsou povoleny.“

Sam si pobaveně odfrkne. Ona pije kafe víc, než je podle mě zdravé.

„V případě porušení pravidel je soutěžící bez otálení diskvalifikován. V případě, že někdo zaregistruje porušení pravidel, je povinen tuto skutečnost nahlásit.“

Tylerův pohledný ksicht zkroutí úšklebek.

Zástupkyně si odkašle, což z reproduktorů vyzní jako dost nepřijemný zvuk. „A nyní k seznamu soutěžících, kteří byli nominováni.“

Chodba ztichne napětím.

„Dámy první. Ashlynn Sanchezová s největším počtem nominací.“

Škola vybuchne potleskem. Já a Samantha obrátíme oči v sloup.

„Mia Hazel Williamsová. Amasara Nansee Smithová.“

To je kdo? Soudě dle jejího mračení, Sam taky nemá tucha, o koho jde. Jen na sebe krčíme rameny.

Zástupkyně vyjmenuje ještě několik holek, včetně všech tří členek Ashlynniny sebranky.

„A jako poslední... Samantha Nuri Lewisová.“

Zvednu se z lavičky a nadšeně tleskám, abych veřejně vyjádřil podporu své kamarádce. Sam mě jen pleskne po rameni.

„Nuri?“ vyprskne Ashlynn, která k nám doklape na podpatcích. I s nimi je o půl hlavy menší než Sam, což je úsměvné. „Nevěděla jsem, že máš prostřední jméno. Jsi původem Japonka nebo co?“

Samantha se napřímí v zádech. „Je to příjmení mých pravých rodičů. Pochází z arabštiny a znamená to *oheň* či *planoucí*.“

Ashlynn ztěžka polkne, ale rychle se vrátí ke své přetvářce namyšlené káči. „Takže co? Vypálíš školu, až vypadneš hned v prvním kole?“

Její posluhovačky se chichotají, ale já z Ashlynn cítím strach. Strach někoho, kdo ztrácí kontrolu. Doteďka žila ve víře, že je široko daleko

nejzajímavější holka a Samantha je proti ní nezajímavá nicka, obyčejná nerdka.

Jak se mylila.

Sam mlčí. Obejmu ji kolem ramen, aby věděla, že na to není sama.

„... A nyní je řada na chlapcích. Největšími favority zřejmě jsou Tyler a Chris Allenovi.“

Desítky holek nadšeně vypísknou, mávají na zmiňované bratry a divže neomdlí. Proti těm dvěma nemá nikdo šanci.

„Lucas Greenfield. Aaron Scott...“

Hrkne ve mně. Já? Kdo by mě nominoval?

Sam na mě zírá, zmatená stejně jako já.

„...Je potřeba se do konce týdne dostavit do kabinetu číslo 31, kde nominování zájemci podepíší souhlas s účastí. Teprve poté budou oficiálně v soutěži.“

V hlavě mi začne šrotovat. Mám chuť se na to vybodnout – stejněak to vyhraje Tyler, který má bez přehánění vlastní fanklub.

„A připomínám, že na vítězku a vítěze čeká možnost uzavření smlouvy s IMG Models a částka deseti tisíc amerických dolarů.“

Trhnu sebou. Deset tisíc doláčů? To je kurňa hodně peněz. To by mi neskutečně pomohlo s univerzitou. Hmmm.

„Konec hlášení. Přeji pěkný zbytek dne.“

Sotva reproduktory ztichnou, chodbu zalije vlna nesrozumitelných útržků konverzací, jak všichni náruživě rozebírají úkoly, pravidla a nominované.

Já a Sam se už chystáme vyrazit na naši společnou hodinu literatury, když kolem nás propluje Ashlynn, v zelených očích jed.

„Čeká tě peklo, Nuri Lewisová,“ zasyčí, než splyne s davem studentů.

Ne, Ashlynn nesplyne s davem – dav jí uhýbá.

S mou kaktusačkou se na sebe podíváme. Do čeho jsme se to dostali?

Mia

Tři dny po vyhlášení soutěže

Tamhle je.

Hustá kštice, milý úsměv, svaly rýsující se mu pod trikem, blankytně modré oči s dlouhými řasami. A jeho hlas... Jako samet, hřejivý a jemný a tak akorát hluboký.

Dobře, nádech, výdech. To zvládnou, to zvládnou. Jenom za ním půjdu a...

A co? Nepochybně ze mě vypadne nějaká totální pitomost a navzdycy si to u něj zvorám.

Jenže teď mám ideální příležitost ho oslovit...

Kolena se mi třesou jako pudink. Sama to nedám. Vezmu si tedy někoho s sebou jako morální oporu.

Samantha

„Ty nebudeš jíst?“

Zavrtím hlavou a s předstíraným zájmem se rozhlížím po jídelně a sousedních stolech. Náš stůl je známý jako stůl outsiderů a nerdů.

„Snídala jsi aspoň?“ ptá se Aaron, zatímco krájí svou porci kuřecího masa v sendviči.

„Jojo,“ lžu. Z batohu si vytáhnu tužku střední tvrdosti a sešit nadepsaný *Čmaryky Čmar! Vol. 6* a začnu kreslit elegantní vzor zahrnující růže, což jsou mé oblíbené květiny.

„Fakt nechceš?“

„Nechci.“

Aaron se zarazí a zkoumá mě těma jeho modrýma kukadlama. „Vždycky jsi sendviče měla ráda.“

Pokrčím rameny a dál si čmarykuju. „Chutě se mění.“

„Něco mi říká, že pěkně kecáš. Co je za problém? Jsi těhotná?“

„Ty seš idiot,“ plesknu ho po rameni a on se jen zasměje. „S kým bych asi byla?“

„No se mnou ne,“ chláme se Aaron.

„Díkybohu,“ škádlím ho.

Aaron ostentativně odloží příbor. „Pardon? Víš ty, kolik holek by chtělo být na tvém místě, ty jedna nevděčnice?“

„Docela dost,“ zahihňá se dívčí hlas.

Škubnu sebou a už startuju obranný mód *setřu tě jako šmouhu na displeji*, jak se leknu, že je to jedna z Ashlynniných slepic.

Jsem příjemně překvapená, když místo toho u našeho stolu s nejis-tým úsměvem postávají dvě dívky drobnějšího vzrůstu. Obě mají tmavou pleť, laní oči a boží kudrnaté vlasy. Jsou docela hezké, díky plným rtům a drobným nosíkům, ale jinak takové šedé myšky, ničím extra nevyčnívají. Tipuju, že jsou nějak příbuzné.

Ta, která promluvila, je štíhlá jako proutek, v nose má zlatý kroužek a pestré barvy jejích nehtů naznačují, že je to kreativní duše. Docela se mi zamlouvá.

„Počkat.“ Zašermuju tužkou ve vzduchu. „Jsi mi nějaká povědomá...“

Holka mi pomůže. „Jsem Mia. Mia Williamsová.“

Vykulím oči, když se mi rozsvítí. I Aaron zpozorní. „*Ta* Mia?“ ptám se.

„*MiaDoesCreativeMake-up* – jo, to jsem já. Je mi potěšením,“ dotýč-ná udělá komické pukrle. Začervená se, když očima na moment zabloudí k mému spolustolovníkovi.

„Ty... ty jsi Aaron, že?“ Nelze si nevšimnout, jak se celá klepe nervozitou a má co dělat, aby s ním udržela oční kontakt.

Aarone, neposer to. Tahle holka tě chce.

„Jo,“ zajede si Aaron rukou do vlasů, „nechápu, jak jsem se vůbec dostal mezi nominovaný. Asi nějaká chyba v systému.“

Mia přešlápne na místě. „Ehm, já tě nominovala.“

Aaron na ni vyvalí oči. „P-proč?“

Mia se hryzne do rtu. „No, ehm... Pokud někdo má šanci porazit Tylera, tak ty.“

„No to se ještě uvidí,“ zabrblá a pustí se do zbytku obloženého sendviče.

Mia obrátí pozornost na mě. „A ty budeš Samantha, že?“ V obočí jí zacuká, když se na sebe podíváme. „Páni! To máš takhle od narození?“

Vzdychnu. *Here we go again...* „Jo. Do dneška jsem každý den nosila čočku, ale nakonec to prasklo.“

Mia mě zamyšleně zkoumá. „Já nechci kecat, ale s tou tvou hematochezií...“

„Heterochromií,“ opravím ji klidným tónem.

„...by se daly vytvořit spousty úžasných designů. Jenom se na tebe podívám a už mám několik nápadů.“

To se podívejme, po dlouhé době někdo, kdo mě nevnímá jako mutant, ale jako unikátní exemplář homo sapiens. Možná nakonec nebudu tak ošklivá, jak si připadám...

„Díky, ale já se nemaluju.“

Mia nakloní hlavu na stranu. „Proč ne? Každá holka je hned krásnější, když se hezky nalíčí.“

„To možná, ale já si namalovaná připadám... já nevím, prostě jak dívka. Nic proti tobě, ty děláš fakt umění.“ Skromně se usměje. „Viděla jsem tvůj včerejší příspěvek a výjimečně jsem někomu udělila srdíčko... Nechceš si sednout? Ty a tvoje, ehm, sestra?“

Až teď si znovu uvědomím, že Mia tu není sama.

„To je moje sestřenice z druhého kolene – Nansee.“

Nansee se podařilo stát se na několik minut naprosto neviditelnou. Tomu říkám jiný level šedé myšky. Nos má zabořený do knihy a kaštanové kudrny jí padají do laskavé tváře. V uších má několik zlatých piercingů a patří do kategorie holek krev a mlíko, jinak ničím nevybočuje.

„Ahoj...,“ špitne, když zvedne oči od stránek.

„Čus kaktus,“ odpovím.

Jen co se ty dvě usadí i se svými tácy na lavici naproti nám (Nansee nerušeně pokračuje v četbě, myšlenkami přítomná někde jinde), Mia se zeptá: „Tak jaký máte plán?“

„Plán?“ zamračím se.

„Jak to vyhrát,“ upřesní Mia.

„Proč bych to měla chtít vyhrát? Já peníze nepotřebuju. Ashlynn mě do toho namočila, aby se mohla bavit.“

Ale chci být krásná. Chci, aby mě lidi měli rádi.

A ta soutěž mi v tom třeba pomůže.

„Jo, ale mně by se šikly prachy na univerzitu,“ řekne Aaron.

„Univerzita není povinná, kámo.“

„Ale já na ni *musím*.“

„Proč?“ zajímá se Mia. „Chceš být právník, doktor či tak něco?“

Aaron začne zkoumat sendvič, jako kdyby se v něm probudila existenční krize. „Já vlastně nevím, co přesně chci dělat. Profesionální hráč *Zaklínače 3* asi není zaměstnání, co? Jenom vím, že musím na univerzitu.“

„Proč?“

„Ze stejného důvodu, proč pět dní v týdnu dřu v posilovně, nenosím růžovou barvu a nikdy nebrečím. Vy dámy máte dojem, že to my chlapi máme jednoduchý, ale to se mýlíte.“

„Ó, Aaroněk má intimní chvilku?“ houkne od stolu hráčů basketbalového týmu Tyler. „Odhaluje svou citlivou dušičku v naději, že tím udělá dojem na nějakou slečnu?“

„Zacpi si tlamu řízkem, nebo ti dám tácem po hlavě!“ křikne Mia. Její náhlá ráznost mi způsobí menší srdeční příhodu.

Kapitán školního týmu se jen ušklíbne a cosi proneše, načež to u jeho stolu zabublá smíchem.

„Pitomec,“ uleví si Mia. „Nechápu, co na něm vidíš, Nan.“

Nansee jen pokrčí rameny a otočí stránku. Jestli se jí fakt líbí Tyler, tak má se vši úctou dost špatný vkus.

„Kdy se půjdeme zapsat?“ změním téma. „Někdy odpoledne tam zajdeme?“

„Ehm, já se zapisovat nebudu,“ ozve se Nansee, která na moment vykoukne zpoza knihy.

„Tak to mi vysvětlí, proč jsem teda jednu známou překecávala, ať tě nominuje, ty trdlo?“ řekne Mia.

„Promiň... Prostě nechci. Necítím se na to – vystavovat se, aby mě celá škola hodnotila.“

„Fajn. Půjdu do toho za nás obě.“

Dokreslím poslední lístek vzoru a položím tužku. Další stránka mého čmáracího sešitu je zaplněna. „Mám návrh.“

„Poslouchám.“

„Poslouchám.“

Mia a Aaron se na sebe podívají a pak se rozpačitě zasmějí.

Odkáshu si. „Kámo, máš doma ještě tu zrcadlovku?“

„Někde bude, pokud ji jeden z mých ctěných rodičů v zápalu hádky nevyhodil z okna. Pročpak?“

„Mio,“ pokračuju, „když jsi tvůrkyně na sociálních sítích, tak jistě umíš pracovat s editory fotografií a videí.“